

FILIP TAMÁS

A képzelet látogatói

Vezeklők érkeznek a tüzes
ekével felszántott sivatagba,
megtelik velük a luxusszálloda,
mindegyik elfoglalja a szobáját.

Tébolyult ablakok mögött
bőröndjükből előveszik
ugyanazt a ruhát, másnap
egyformán kell kinézniük,
pedig egymáshoz nincs közük.

Hajnalban indulnak megnézni a
lávába dermedt lábnyomokat.
Addig egy kortyot se isznak,
nem vesznek ételt magukhoz,
és nem alszanak.

Arcukat mintha sok g torzítaná el,
szerveik egymásba préselődnek,
befelé folynak könnyeik, már
most is, nemcsak amikor le kell
hajolniuk, hogy megcsókolják
egyetlen szerelmük kietlen
talajba maródott sebeit.

Veszteg maradni

Hajtogasd össze az esőt, és
hozz diólevél teát gyulladt
szememre, te mihaszna szolgál,
nem látod, hogy napok óta
rozsdás a tekintetem?

És hozz forró lábvizet is,
fázom, aztán ülj le,
diktálni fogok egy levelet.
Nem érdekel, hogy érted-e,
nem is kell, hogy értsd,

csak írd, amit mondok, de ne
akarj visszakérdezni, mert
nem fogok emlékezni arra,
amit egy pillanattal
előbb kimondtam.

